

OLGA VAN DER MEER

Niet voor niets

Twee vriendinnen, twee tegengestelde
levens. Of toch niet?

Olga van der Meer

Niet voor niets

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020557749

ISBN e-book 9789020557756

NUR 344

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Hoofdstuk 1

‘Dus ik wil nu graag eindigen met een toast op het bruidspaar. Vijftig jaar samen is niet niks, daar komt heel wat geven en nemen, aanpassen aan elkaar en vaak op je tanden bijten aan te pas. Wim en Nelly hebben wel blijk gegeven dat te kunnen. Ze gaan voor elkaar door het vuur.’ De eentonige stem van de man die deze speech hield, ging maar door.

Renate Meerman verbeet een geeuw. ‘Ik dacht dat hij zei dat hij wilde eindigen. Hadden we maar zoveel geluk,’ mompelde ze zachtjes tegen een vrouw die naast haar stond.

Iris van Brederode schoot hardop in de lach, wat haar een vermanende blik van de spreker opleverde.

‘Als ik nog even de aandacht mag?’ vroeg hij afgemeten.

‘Proost op het bruidspaar!’ riep Renate daar hard overheen. Ze hief haar glas omhoog.

‘Proost!’ klonk het van alle kanten op.

De man kon niet anders doen dan stoppen met zijn speech en ook zijn glas heffen, al was het met tegenzin.

‘Die arme man had graag nog een uurtje doorgepraat. Hij geniet duidelijk van alle aandacht,’ fluisterde Iris.

‘Een typisch voorbeeld van iemand die thuis niets te vertellen heeft en nu zijn kans waarneemt om zijn stem te laten horen,’ grinnikte Renate. ‘Wie is hij eigenlijk?’

‘Geen idee.’ Iris haalde haar schouders op. ‘Een oud-collega van mijn oom Wim of zo. Of een vroegere buurman, ik weet het niet precies.’

‘Van jouw oom Wim?’ Renate fronste haar wenkbrauwen. ‘Mijn oom Wim ook. Ik ben Renate, de dochter van Huib en Ria, zijn zus.’

‘Werkelijk?’ Iris keek verrast op. ‘Ik ben Iris van Theo en Margot. Jeetje, Renate... Ik had je echt niet herkend!’

‘We hebben elkaar dan ook al zo’n vijftien jaar niet gezien, denk ik. Toen ik eenmaal de leeftijd had om niet meer verplicht mee te hoeven gaan naar alle familiefeestjes heb ik me iedere keer gedrukt,’ lachte Renate. ‘Ik haat dit soort bijeenkomsten.’

‘Familietrekje, denk ik,’ grinnikte Iris. ‘Ik ben hier ook geen liefhebber van. Vanavond ben ik hier dankzij zachte druk van mijn ouders.’

‘Idem. Vijftig jaar huwelijk is dan ook wel een bijzondere prestatie. Zeker van tante Nelly.’

‘Oom Wim is niet de makkelijkste persoon om mee samen te leven,’ beaamde Iris.

‘Dat blijkt wel uit het feit dat hij blijkbaar bevriend is met zo’n enorm saaie man als de spreker van daarnet.’

‘Die jouw bloed wel kan drinken nu, volgens mij.’ Over de schouder van Renate heen zag Iris de bewuste man bij de bar staan. Hij keek nog steeds met een kwade blik hun kant op. Geamuseerd hield ze nogmaals haar glas naar hem omhoog, waarna hij zich snel omdraaide.

‘Jij maakt geen vrienden hier,’ constateerde Renate.

‘Of wel.’ Iris stak haar arm door die van haar nichtje. ‘Wat leuk om jou weer eens te zien en te spreken. Ik hoor zo af en toe natuurlijk wel wat over de diverse familieleden, dus ook over jou, maar eerlijk gezegd gaan die verhalen van mijn moeder altijd mijn ene oor in en mijn andere weer uit.’

‘We lijken dus echt op elkaar, want zo vergaat het mij ook. Hoewel mijn moeder niet echt veel vertelt. Zoveel contact is er niet tussen de broers en zussen van hun generatie, bovendien heeft ze het veel te druk om zich bezig te houden met de familieroddels.’

‘Hebben jouw ouders nog steeds die rijsschool?’ vroeg Iris geïnteresseerd.

‘Ja. Mijn moeder heeft een fulltimebaan aan de administratie

daarvan. Dat is best nog veel werk, weet ik uit ervaring. Ik help regelmatig als ik in het land ben,' vertelde Renate.

'Je bent toch stewardess?' herinnerde Iris zich.

'Ja, op Europa. En jij?'

'Ik werk op een kinderdagverblijf.'

'Niks voor mij.' Renate rimpelde haar neus. 'De hele dag tussen de snotneuzen en de poepluiers in.'

'Er komt wel iets meer bij kijken dan dat,' lachte Iris.

'Zelf heb je geen kinderen, toch?' Renate probeerde zich te herinneren wat ze in de loop der jaren over Iris had gehoord. 'Wel getrouwd, geloof ik.'

'Klopt, sinds drie jaar, met Michel. We hebben onze bruiloft heel klein gehouden, met alleen de naaste familieleden en enkele dierbare vrienden. Meid, we moeten echt weer eens uitgebreid bijpraten met elkaar. Vroeger konden we het zo goed vinden samen en volgens mij is daar nog niets aan veranderd.'

'We kropen altijd samen onder de eettafel tijdens verjaardagen,' herinnerde Renate zich.

'Met een bakje chips,' vulde Iris aan. 'Jij was dan zo moedig om stiekem van tafel nog meer chips te pakken als ons bakje leeg was.'

'Met de hulp van tante Nelly. Die zat altijd aan de eettafel en zij schoof de schalen naar de rand als ik omhoogkwam. De lieverd. Mede dankzij dat soort herinneringen ben ik vanavond gekomen.'

'Waar ik heel blij om ben,' zei Iris hartelijk. 'Jammer dat je zo ver weg woont.'

'Sinds twee maanden woon ik hier in de stad. Wist je dat nog niet?'

'Serieus? Waar dan?'

Renate noemde haar adres, waarop Iris haar enthousiast op de schouder sloeg.

'Dat is letterlijk maar vier straten van ons vandaan. Wat leuk! Je moet echt heel snel bij ons langskomen,' bedong ze.

'Wat een enthousiast gegil hoor ik hier.' Een lange, breedgebouwde

man met een donker brilmontuur dook naast hen op. Hij sloeg zijn arm om Iris heen.

‘Mijn man, Michel,’ stelde Iris hem voor. ‘Michel, dit is Renate, een nichtje van me.’

‘Nog een lid van deze enorme familie dus. Volgens mij ken ik de helft nog niet, al maak ik er toch ook al jaren deel van uit.’ Michel schudde stevig de hand van Renate.

‘Ik zie ook heel veel onbekende gezichten,’ bekende Renate. ‘De meesten van onze neven en nichten ken ik van heel vroeger, sinds ik volwassen ben heb ik eigenlijk met niemand meer contact.’

‘Maar dat gaat nu veranderen. Het is veel te leuk om jou weer in mijn leven te hebben, dat houden we nu zo,’ besloot Iris ter plekke.

‘Mijn vrouw kennende worden dat lange avonden kletsen en giechelen.’ Michel rolde met zijn ogen. ‘Renate, vertel me alsjeblieft dat je een echtgenoot hebt met wie ik dan over echt belangrijke zaken kan praten. Voetbal of zo.’

‘Helaas.’ Renate hief haar handen verontschuldigend omhoog. ‘Die fase heb ik nog niet bereikt. Maar ach, ik ben pas eenendertig.’

‘Volgens mij kwam jij wel binnen met een man, toch? Jullie vielen me op vanwege zijn auto. Ik heb precies dezelfde gehad,’ zei Michel.

‘O, Dennis. Die ben ik helemaal vergeten!’ Renate sloeg haar hand voor haar mond en keek zoekend om zich heen in de grote zaal, die gevuld was met mensen.

‘Dan zit de liefde niet echt diep,’ constateerde Iris laconiek.

‘Van liefde is geen sprake. We hebben het leuk en gezellig met elkaar, maar ik moet er nog niet aan denken om me te binden. Daar heb ik het sowieso te druk voor. Mijn leven is heel afwisselend, daar is nog geen ruimte in voor huisje-boompje-beestje,’ zei Renate afwerend. ‘Daar staat hij, hij praat met oom Wim.’

‘Arme man,’ zei Iris meelevend, maar met pretlichtjes in haar ogen. ‘Die zie je niet meer terug vanavond. Als oom Wim eenmaal één van zijn stokpaardjes te pakken heeft, laat hij niet meer los.’

‘Zal ik hem redden?’ bood Michel aan.

‘Doe dat. Dan zoeken wij een tafel voor ons vieren. Eens kijken of we er toch nog een leuke avond van kunnen maken,’ antwoordde Iris.

‘Tot nu toe vind ik het al heel geslaagd. Op die speech na dan,’ zei Renate tevreden.

Ze kneep haar nichtje van vreugde even in haar arm, iets wat die haar overigens niet in dank afdam.

Ze belandden aan een tafel waar meerdere jonge mensen zaten. Een aantal van hen waren neven en nichten, ontdekte Renate. Ze had echter geen zin om met iedereen een praatje te maken. Ze was niet echt een familiemens, nooit geweest ook. Haar ouders gingen goed met hun broers en zussen om, maar ook niet vaak. De veelgehoorde opmerking ‘alleen bij begrafenissen en bruiloften’ ging voor een groot deel ook voor haar ouders op. Aan de andere kant van de tafel zag ze haar broer Maxim met zijn vrouw Thecla, en ze zwaaide naar hen voor ze haar aandacht weer op Iris richtte. Met haar was ze vroeger goed bevriend geweest, toen hun families nog bij elkaar in de buurt woonden.

‘Wat jammer eigenlijk dat ons contact zo snel verwaterd en daarna helemaal verdwenen is,’ zei ze als vervolg op die gedachte.

‘We waren vijftien, zestien jaar. Een leeftijd waarop je vooral nieuwe dingen wilt ontdekken. Ik kwam toen net van de middelbare school af en ging een traject in van leren en werken tegelijk. Jullie waren net verhuisd en in mijn nieuwe leven was er geen tijd en ruimte om het contact met jullie te onderhouden,’ herinnerde Iris zich. ‘Ik maakte nieuwe vrienden op mijn opleiding.’

‘Net als ik, in onze nieuwe woonplaats. Tegenwoordig kun je met je mobiel contact onderhouden met de hele wereld, dat is veel makkelijker.’

‘Nu we zo dicht bij elkaar blijken te wonen, is die mobiel niet eens nodig om onze vriendschap nieuw leven in te blazen,’ zei Iris tevreden.

Ze schoven een stukje op zodat Michel en Dennis erbij konden

zitten, maar veel aandacht hadden ze niet voor de mannen. Ze zaten zo te kletsen dat de voor de rest wat saaie avond omvloog. Om half-twaalf besloten ze het voor gezien te houden en met z'n vieren nog even het centrum in te gaan om iets te drinken. Na een kort afscheid van het bruidspaar en enkele familieleden stonden ze buiten, waar ze diep de frisse avondlucht opsnoeven.

‘Het is hier beter dan binnen. Wat een benauwde toestand was het daar,’ verzuchtte Iris.

‘De helft van die mensen is tussen de tachtig en schijndood en doodsbang voor een beetje tocht. Het was niet bepaald de bruiloft van de eeuw, daar zijn we het allemaal wel over eens, denk ik,’ grinnikte Renate.

‘Dat was ook niet te verwachten. Oom Wim en tante Nelly zijn allebei dik in de zeventig. Ik zou vreemd opgekeken hebben als ze een rockband ingehuurd hadden,’ zei Iris laconiek.

‘Die accordeonist was het andere uiterste. Enfin, het was wel beter dan zo’n popiejopie zanger die per se wil dat de gasten een polonaise doen. Al met al ben ik toch blij dat ik gekomen ben. Jou weer zien was alles wel waard,’ beweerde Renate. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘In plaats van naar een café kunnen we ook naar ons huis gaan,’ stelde Michel voor. ‘Ik ben niet zo’n kroegtijger.’

Dat plan werd met algemene stemmen aangenomen, dus ze zaten een halfuurtje later in de gezellig ingerichte woonkamer van Iris en Michel. Hun huis was niet groot, maar er was slim gebruikgemaakt van de beschikbare ruimte en alles was voorzien van moderne snufjes.

‘Michel heeft twee elektronicazaken, dus op dat gebied hebben we steeds het nieuwste van het nieuwste,’ vertelde Iris terwijl ze Renate een rondleiding gaf. Michel en Dennis hadden alvast iets te drinken gepakt en bleven in de woonkamer. ‘De keuken heeft alle apparatuur die je maar kunt bedenken. Te veel zelfs, naar mijn zin. Maar mannen en hun speeltjes...’ Ze trok een grimas.

‘Wel luxe, hoor. Ik ga hem ook eens inschakelen,’ zei Renate.

‘Ga vooral je gang, dat vindt hij alleen maar leuk. Die man leeft voor zijn werk.’

‘Heerlijk, zo’n gedreven man.’

‘Niet altijd. Hij werkt keihard, maar eenmaal thuis ploft hij op de bank en komt er niets meer uit zijn handen. Dat geeft nog weleens ruzies,’ vertelde Iris openhartig. Ze opende een volgende deur, die toegang gaf tot een klein kamertje. ‘Dit wordt de babykamer.’

‘Babykamer? Ben je...’

‘Nee,’ zei Iris snel. Ze wreef over haar buikje. ‘Dit is vooral pizza, kaasjes en koekjes. Heel lang zal het echter niet meer duren, hoop ik. We willen heel graag.’

‘Goed oefenen dus.’

‘Daar ontbreekt het niet aan,’ grijnsde Iris.

‘Wat heerlijk. Jij bent enig kind, dus ik word dan de tante,’ mijmerde Renate bij voorbaat. ‘Ik wil wel regelmatig oppassen.’

‘Dat aanbod neem ik nu alvast graag aan, al lopen we ietwat op de zaken vooruit. Eerst maar eens zien zwanger te worden. Wie weet heb jij nog eerder een kind dan ik.’

‘Dat kun je gerust uit je hoofd zetten,’ zei Renate meteen. ‘Ik moet er niet aan denken.’

‘Nooit?’

‘Dat weet ik niet, maar voorlopig in ieder geval niet, daar is mijn leven veel te druk en te ongeregeld voor. Sowieso moet ik dan eerst nog een man vinden.’

‘Dennis is geen kandidaat voor het vaderschap?’ informeerde Iris.

‘Dennis is een leuke man voor een tijdje, niet voor de lange termijn.’

‘Weet hij dat zelf ook? Hij kijkt echt verliefd naar je.’

‘We hebben het nog nooit over de toekomst gehad. Zo lang kennen we elkaar trouwens nog niet. Een maand of drie pas. Ik ben niet van de vaste relaties.’

‘Jij bent een lang-leve-de-loltype.’

‘Dat ook niet direct. Ik neem het leven zoals het komt, zonder me

vast te leggen. Dag voor dag, met alle verrassingen die daarbij horen. Soms negatief, soms positief,' zei Renate opgewekt.

'Dat zou niets voor mij zijn. Niet dat ik het hele leven al uitgestippeld heb, maar vastigheid vind ik wel prettig.'

'Daar is niks mis mee. Ieder zijn meug. Ik ga gewoon meegenieten van jouw kinderen.'

Gearmd liepen ze terug naar de kamer, waar Michel en Dennis geanimeerd zaten te praten over computers.

'Zit hij je te vervelen met verhalen over zijn werk?' vroeg Iris lachend aan Dennis.

'Ik vind het wel interessant, er zijn een paar dingen waar ik graag meer over wil weten,' antwoordde hij serieus.

'Niet vanavond,' zei Renate beslist. 'We gaan nu onze hernieuwde vriendschap vieren.'

'Dat die maar heel lang mag duren,' voegde Iris daaraan toe.

De avond die zo saai begonnen was, werd alsnog zo gezellig dat ze pas diep in de nacht opbraken. Bij de voordeur kwam Renate erachter dat het wel handig was om telefoonnummers uit te wisselen. Ook appte ze meteen haar adres naar Iris zodra ze haar nummer opgeslagen had.

'Jullie moeten snel een avond naar mij toe komen, hoor,' bedong ze. 'Even kijken...' Ze scrolde door haar agenda. 'De komende week heb ik een aantal vluchten staan en ben ik weinig thuis, maar de week daarna is redelijk rustig.'

'Laten we meteen een avond plannen, anders wordt dat weer op de lange baan geschoven,' stelde Iris voor.

Ze legden hun agenda's naast elkaar en bespraken de opties.

'We hadden net zo goed nog een drankje kunnen doen,' mopperde Michel gemoedelijk, met een knipoog naar Dennis, die ongeduldig bij de auto stond te wachten.

Eindelijk werd er dan toch echt afscheid genomen en stapten Renate en Dennis in. Michel en Iris zwaaiden hen vanuit de deuropening na tot de auto om de hoek verdween.

‘Goh, dit had ik echt niet verwacht. Ik heb nog overwogen om met een smoesje af te bellen vanavond, want ik had absoluut geen zin in die bruiloft. Nu ben ik blij dat ik toch gegaan ben,’ zei Iris tevreden.

‘Ik ben er wel verbaasd over, moet ik zeggen. Bij mijn weten heb ik je nog nooit over Renate horen praten en nu lijkt het alsof jullie de beste vriendinnen zijn.’

‘We konden het vroeger heel goed vinden met elkaar. Bij ieder familiefeestje trokken we met elkaar op, bovendien woonden we bij elkaar in de buurt. Zo rond mijn zestiende zijn ze verhuisd en sindsdien was het contact mondjesmaat, tot het helemaal stopte. Eerlijk gezegd heb ik jaren niet aan Renate gedacht, maar nu ik haar weer gezien heb snap ik niet waarom. Het klikte direct weer tussen ons.’

‘Ook dat verbaast me,’ zei Michel. ‘Jullie zijn zo verschillend van elkaar. Haar leven is in niets te vergelijken met het jouwe, jullie hebben totaal geen raakvlakken. Ik zou eerder denken dat je vriendschap zoekt bij vrouwen die in dezelfde situatie zitten. Vrouwen met kleine kinderen bijvoorbeeld, of vrouwen die ook zwanger willen worden.’

‘Renate is daar absoluut nog niet mee bezig, maar ze heeft wel al toegezegd mee te willen genieten met ons kind,’ lachte Iris. ‘Ze heeft zichzelf al bestempeld als tante.’

‘O ja?’ Speels trok Michel haar naar zich toe en langzaam trok hij de rits van haar jurk omlaag. ‘In dat geval moeten we maar ons best doen om haar heel snel een neefje of nichtje te geven.’

Iris sloeg haar armen om zijn nek en drukte haar lichaam tegen het zijne. ‘Dat lijkt me een uitstekend plan,’ mompelde ze.

Ze kon niet wachten om haar eigen baby in haar armen te houden, en iedere kans op een zwangerschap greep ze met beide handen aan, al was ze inmiddels zo moe dat ze liever gewoon wilde gaan slapen. Met haar gezicht in Michels nek verbeet ze een geeuw. Het was de gunstige tijd van de maand, dit moment liet ze echt niet zomaar voorbijgaan.

Ondertussen reden Dennis en Renate door het donker naar huis.

‘Het is onverwachts toch nog een heel leuke avond geworden,’ zei Renate blij. ‘Zo fijn om Iris weer te zien.’

‘Het was inderdaad erg gezellig, ja,’ beaamde Dennis. ‘Hoewel wij al een tijdje met elkaar omgaan, kende ik nog niemand van je familie, zelfs je ouders niet. Normaal zijn we bij jou, bij mij of gaan we uit. Het was best bijzonder om je in zo’n heel andere setting mee te maken. De avond was natuurlijk te kort om iedereen echt te leren kennen, maar deze eerste kennismaking beviel me over het algemeen wel. Vooral met Iris en Michel, dat is een fijn stel mensen. Je ouders vond ik ook erg aardig. Ik voelde me niet de vreemde eend in de bijt, maar werd direct opgenomen als een lid van de familie.’

‘Trek daar vooral geen conclusies uit,’ vond Renate het nodig om hem te waarschuwen. De klank van zijn stem deed een rood lampje oplichten bij haar. Het klonk alsof Dennis daar heel tevreden mee was en inderdaad graag een lid van de familie wilde worden. Dat was het laatste waar ze aan moest denken. Dennis was goed gezelschap om mee te stappen en om haar schaarse vrije tijd mee door te brengen, maar verder dan dat gingen haar gevoelens voor hem niet. Omdat hij ook de diepgang niet zocht in hun relatie had ze aangenomen dat hij daar hetzelfde over dacht, maar wat hij nu zei en vooral hoe hij het zei, deed haar toch anders vermoeden. ‘Mijn ouders zijn simpelweg hartelijke mensen die iedereen altijd meteen op zijn gemak stellen. Ze waren echt niet extra aardig voor jou omdat je toevallig met mij meekwam vanavond, maar gewoon omdat ze nu eenmaal zo zijn. Ze zien je heus niet als hun aanstaande schoonzoon, wees daar maar niet bang voor,’ vervolgde ze enigszins schril. Ze liet een hoog lachje horen, wat geruststellend moest overkomen.

‘Nou...’ Dennis stuurde de auto haar straat in en parkeerde voor het kleine huisje dat Renate sinds kort bewoonde. ‘Zo’n ramp zou ik dat niet vinden. Zelf heb ik bijna geen familie, er zijn ergere dingen

te bedenken dan deel te worden van de jouwe, die een stuk uitgebreider is.'

'Zet dat maar gerust uit je hoofd,' reageerde Renate bot. 'Ik heb totaal geen plannen in die richting.'

'Nu nog niet, maar ooit?' Hij keerde zich naar haar toe en legde zijn hand op haar arm. 'We zijn al een paar maanden samen en ik begin knap verliefd op je te worden.'

'Ik niet op jou.'

Alsof hij door een wesp werd gestoken, trok Dennis zijn hand terug. Gekwetst keek hij haar aan.

'Dat klinkt wel heel hard.'

'Hier ben ik liever eerlijk over. Ik mag je graag, maar verliefdheid is er van mijn kant niet bij,' zei Renate ronduit.

'Wat niet is, kan nog komen.'

'Dennis, houd op. Mijn hart is nog nooit sneller gaan kloppen als ik jou zag. Als dat na drie maanden niet zo is, zal dat in de toekomst ook niet veranderen.'

'Drie maanden, ja, maar jij hebt het zo druk dat we elkaar amper zien. Feitelijk kennen we elkaar misschien pas twee weken,' zei hij met een scheef lachje. 'Geef het een kans, Renate.'

Nog voor hij uitgesproken was schudde ze haar hoofd al.

'Ik ben er nog niet aan toe om me te binden. Niet aan jou en niet aan iemand anders. Mijn leven is veel te leuk zoals het is.'

'Ik kan daar een goede toevoeging op zijn,' zei hij hoopvol.

Zijn aandringen maakte Dennis met de seconde onaantrekkelijker voor Renate. Dacht hij nou werkelijk dat ze overstag zou gaan als hij erom smeekte? Voor iemand die beweerde verliefd op haar te zijn, kende hij haar dus erg slecht.

'Ik stap nu uit, laten we elkaar maar niet meer bellen of zien,' zei ze kort en bondig terwijl ze het portier opende. 'We hebben een fijne tijd gehad, maar hier stopt het. Proberen me over te halen heeft alleen maar een averechts effect.'

Zonder op een weerwoord te wachten stapte ze uit en sloot ze het

portier achter zich. Ze keek niet meer om terwijl ze naar haar huis liep. Pas toen ze binnen was en haar deur op het nachtslot en de knip had gedaan, hoorde ze hem weggijden. Met haar jas en schoenen nog aan nam ze plaats op haar bank. Een onverwachte exit van Dennis dus, na een leuke vriendschap. Ze voelde er weinig bij, het beste bewijs dat ze geen spoortje verliefdheid voor hem koesterde. Hij was niet de eerste man die na een korte periode uit haar leven verdween. Wellicht was ze totaal niet geschikt voor een langdurige relatie, het huwelijk en het stichten van een gezin. Nou ja, wat dan nog? Zonder man had ze het ook prima naar haar zin.

Al met al was het een gedenkwaardige avond geworden. Dennis weg, Iris terug in haar leven. Helemaal geen slechte ruil, grinnikte ze in zichzelf.

Een gezin stichten verloopt niet altijd zoals gepland...

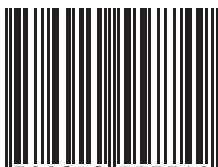
Als ze elkaar op een jubileumfeest van de familie weer tegenkomen, ontdekken nichtjes Iris en Renate dat ze het na jaren van verwaterd contact nog steeds enorm goed met elkaar kunnen vinden. Ze lijken totaal niet op elkaar: terwijl Iris getrouwd is en met haar man Michel probeert zwanger te worden, heeft Renate helemaal geen behoefte aan een serieuze relatie, laat staan een gezin vol verantwoordelijkheden. Ondanks hun grote verschillen zijn de nichtjes hechter dan ooit en kunnen ze altijd op elkaar rekenen. En dat is maar goed ook, want ze zullen elkaar hard nodig hebben. Hun levens vertonen onverwachts namelijk ineens heel veel overeenkomsten.

Olga van der Meer schrijft verhalen die zomaar uit het dagelijks leven gehaald zouden kunnen zijn. Ze zet haar personages met veel gevoel op papier, zodat je gemakkelijk met hen meeleeft.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 774 9 NUR 344

9 789020 557749 >

www.romanserie.nl

